

A movie poster for the film 'Bez duše' (Soulless). The central figure is Lucy Adams, shown from the waist up, wearing a white, flowing, sleeveless dress with a sparkling bodice. She is positioned in a dynamic, floating pose, with her head tilted back and her arms raised, reaching towards a bright light source. The background is a deep, vibrant blue, filled with numerous out-of-focus light spots (bokeh) and a subtle, ethereal glow. The overall mood is dreamlike and mysterious.

LUSY ADAMS

BEZ DUŠE

MACKENZIE SINCLAIR 1

BEZ DUŠE

MACKENZIE SINCLAIR 1

LUSY ADAMS

OBSAH

1. OBLAČNO S MOŽNOSTÍ POHROMY
2. PŘÍLIŠ VELKÉ SOUSTO
3. POSLEDNÍ KAPKA
4. AKCE A REAKCE
5. PRVNÍ KROK
6. VE VÍRU NOCI
7. NEŽÁDOUCÍ
8. DOUŠEK MOCI
9. PRONÁSLEDOVANÁ
10. CO TĚ NEZABIJE...
11. NÁVNADA
12. VYŠŠÍ MOC
13. DO HLUBIN
14. VOLÁNÍ
15. SLZY ŠTĚSTÍ
16. NEVHODNÝ DOPROVOD
17. ŠPINAVÁ TAJEMSTVÍ
18. V ŘETĚZECH
19. ZÁVOD S ČASEM
20. S ČÍM KDO ZACHÁZÍ...
21. VEDLEJŠÍ ZTRÁTY

PŘÍBĚH MACKENZIE SINCLAIR POKRAČUJE!

Ukázka

Knihy Lusy Adams

O autorce

OBLAČNO S MOŽNOSTÍ POHROMY

Měla to být další nudná noc.

Popíjela jsem studenou kávu a poslední minuty do konce směny si krátila houpáním na židli. Kancelář zela prázdnotou, všichni kolegové venku zametali stopy nadpřirozena, které o úplňku řádilo jako smyslů zbavené. Kdybych jako čarodějka za něco stála, byla bych v terénu s nimi. Místo toho jsem trčela tady a zvedala telefony, zatímco mě moje parťáčka Lauren ignorovala. O moji pomoc ani společnost nikdo nestál.

Jako malá jsem měla dosti odlišné kariérní plány. Celé dětství jsem fantazírovala o tom, že budu následovat otcovy šlépěje, malovala si vzrušující budoucnost lovkyně černodějnic – zběhlých čarodějek, které hodily neutralitu za hlavu a ohrožovaly krytí magického světa. V pubertě jsem se ale nedokázala napojit na svoje ohnisko a zpřístupnit schopnosti, kterými jsem údajně oplývala, a musela se se svými sny rozloučit.

Můj nástup k METLE, odvěké magické organizaci zajišťující utajení nadpřirozena, měl být dočasné řešení. Příležitost, jak získat cenné zkušenosti, které mojí magii pomohou dozrát a rozkvést. Tvrdla jsem tu pátým rokem a změnilo se jedině to, že jsem si získala pověst chodící pohromy a moje šéfová by mě nejraději přikovala ke stolu, abych nemohla zkazit nic dalšího. Taky jsem seznam svých selhání nechtěla rozšiřovat. Dobrovolně jsem se utápěla v papírování ve snaze vyhnout se problematickým situacím. Většinu času mi to vycházelo. Dneska večer mi štěstí nepřálo.

Dveře po mojí levici se s prasknutím otevřely a do místnosti vtrhla jedna z našich vědem, rudá a zpocená. Už to napovídalo, že se něco hodně

pokazilo. Vědmy o sobě měly zblešeně vysoké mínění – nad řadovými zaměstnanci METLY, kteří běhali po městě a starali se, aby se jejich temné vize nevyplnily, ohrnovaly nos. Jen málokdy se obtěžovaly vytáhnout paty ze svých nóbl kanceláří na opačné straně patra. Zpravidla nám informace ze svých vidění předávaly prostřednictvím strohých telefonátů, občas jim bylo zatěžko i to a napsaly e-mail. Proto mě přítomnost jedné z nich, navíc hekající a s očima na vrcholu hlavy, tak vyplašila.

V mžiku jsem k sípající vědmě přiskočila, připravená ji podepřít, kdyby omdlela. Byla ještě o fous menší než já, neměřila ani metr padesát pět a vážila čtyřicet kilo i s postelí. Ani její decentní, květované šaty s širokou sukní a vlnité blond vlasy stažené do poněkud staromódního účesu nedokázaly zamaskovat skutečnost, že jí bylo nanejvýš devatenáct. Zнала jsem ji od vidění, pracovala u nás na pobočce zhruba půl roku, ale její jméno se mi pořád pletlo.

„Susannah?“ zeptala jsem se nejistě.

Bez reakce.

„Savannah?“ Tentokrát jsem si vysloužila vteřinový pohled, než se zase ztratila v myšlenkách. Její velké, pomněnkové oči překypovaly zděšením.

„Co se stalo?“ Snažila jsem se znít trpělivě a vstřícně, ale do hlasu se mi vkrádala naléhavost. Potřebovala jsem vědět, co ji sem přivedlo. Mohla na tom záviset budoucnost světa, jak jsme ho znali. A to jsem nepřeháněla.

Zkusila jsem ji oslovit ještě dvakrát. Pohledem těkala po místnosti a vůbec mě nevnímala. Neměla jsem čas jednat s ní v rukavičkách. Popadla jsem ji za kostnatá ramínka a trochu s ní zatřásla, aby se vzpamatovala. Nefungovalo to. Dál se zmateně rozhlížela, jako kdybych tam vůbec nebyla.

Zrak jí ulpěl na Lauren, která seděla u stolu naproti mému a celou noc si radši pletla, než aby se se mnou bavila. Teď se zarazila uprostřed nabírání oka a znepokojeně nás sledovala.

„Kde je Raina?“ zeptala se Savannah tekutým jižanským přízvukem. K jejímu pisklavému hlásku se vůbec nehodil. „Musím jí říct... Musí pochopit...“ Její slova odezněla do ztracena, přestala nás vnímat. Pohled se jí na několik vteřin rozostřil, jak se znovu ponořila do vize.

„Kde je?“ zopakovala zoufale, když se k nám vrátila.

Z jejího chování mě mrazilo v zádech. Nikdy jsem se nesetkala s vědmou, kterou by vize natolik pobláznila, aby ztratila spojení s realitou. Pustila jsem Savannah jako horký brambor a o krok ustoupila, abych jí poskytla trochu prostoru. S žádostí o pomoc (nebo možná o ujištění, že

situace nebyla tak špatná, jak se mi jevila) jsem se ohlédla po Lauren. Pracovala pro METLU skoro dvacet let, určitě měla s podobnými událostmi zkušenosti. Bude vědět, co dělat. To pomyšlení mě trochu uklidnilo.

Lauren moji tichou výzvu přijala. Odložila pletení a opatrně přistoupila k mladičké vědmě. „Je to rušná noc,“ začala klidným, vyrovnaným tónem. „Raina je na výjezdu. Zbyly jsme tu jenom já a Mackenzie.“

Savannah vytřeštila oči. Z obličeje se jí vytratila všechna barva. „To není dobré.“ Začala nervózně přecházet sem a tam jako zvíře lapené v kleci. „Ne, to není ani trochu dobré.“

„Co se stalo?“ zopakovala mnou tolikrát bezúspěšně omílanou otázku Lauren. „Co jsi viděla?“

Savannah konečně odpověděla. „Bude to strašné, ti upíři... Tolik krve, samý kouř a plameny...“ Informace, které se nám snažila sdělit, byly příliš útržkovité, než abych si je dokázala poskládat dohromady. „Televizní štáby...“

Z těch dvou slov mi hrůzou vstaly všechny chloupky na těle. „Televizní štáby?“

Horečně přikývla. „Budou tam všichni a tady není nikdo, kdo by... Uvidí...“ Rukama si zajela do vlasů a zoufale zavrtěla hlavou. „Všichni uvidí. Nepůjde to napravit.“

Vyměnily jsme si s Lauren vyplašený pohled. Hrozbu, která se v tom výroku skrývala, jsme obě chápaly.

Moje parťáčka byla v mžiku zpět u svého stolu a brala do ruky telefon. „Zavolám Raině. Možná je někdo poblíž...“

„Ne!“ Savannah k ní přiskočila a vytrhla jí sluchátko, než mohla vytočit číslo naší šéfky. „Raině ne. Někomu jinému. Ona je... zaneprázdněná.“

Ten náhlý obrat v jejím chování byl přinejmenším podivný. Lauren si Savannah přeměřila s nově nabytou nedůvěrou. „Mluvila jsi s ní?“

„Je zaneprázdněná,“ zopakovala vědma tiše. Znělo to spíš jako vzlyk.

„Natolik, aby ignorovala tvoji předpověď?“

Savannah popotáhla. „Nevěří mi,“ přiznala. Pohled urputně zarývala do podlahy.

„Proč ne?“

To by mě taky zajímalo. Co jsem slyšela, byla malý věštecký zázrak. Plnými hrstmi rozhazovala přesné, včasné a podrobné předpovědi. Proto ji taky Raina najala, sotva odmaturovala. Proč by ji najednou zpochybňovala?

„V únoru mi umřela babička,“ vysvětlila Savannah. Ret se jí třásl, jako kdyby se měla každou chvíli rozplakat. „Vychovala mě, byla všechno, co mi zbylo. Od té doby, co je pryč, nejsou moje vize moc... spolehlivé. Ostatní vědmy říkají, že mi žal zamlžil třetí oko, nutí mě vidět jenom temnotu, protože je jí moje mysl obklopená. Raina mě suspendovala, než se věci dají do pořádku.“

Přísahala bych, že jsem slyšela, jak Lauren spadl kámen ze srdce. Nevěřičně zavrtěla hlavou. „Panebože, holka, vyděsila jsi mě.“

S úlevou se znovu posadila. Předpovědím emocionálně rozhozené vědmy se nedalo věřit. Jejich vize bývaly falešné, zkreslené nebo si je špatně vyložily. Vzhledem ke ztrátě babičky se dalo předpokládat, že tím schopnosti Savannah (přinejmenším dočasně) utrpěly. Nejspíš jsme se vážně neměly čeho bát. Nepříjemný pocit v žaludku přesto nezmizel.

Savannah se po tvářích rozkutálely slzy. „Ale já to viděla! Viděla jsem, co se stane! Nemohlo to... Nemohla jsem...“ Zarazila se a pohled se jí opět rozmlžil. Její přesvědčení ochablo. „Bylo to tak skutečné,“ špitla.

Lauren se na ni soucitně usmála. „Já vím, že bylo, srdíčko. Nikdo ti nedává za vinu, že...“

„Co když je to pravda?“ přerušila ji vědma se znovuprobuzeným zapálením. „Co když se to stane? Co když nás odhalí a my jsme to mohly zastavit?“

„Nemyslím...“

„Musíte tam někoho poslat! Musíte se ujistit! Prosím!“

Netušila jsem, jestli její neoblomnost pramenila z obav, že se stane něco hrozného, nebo jestli prostě chtěla dokázat, že už nebyla ta zlomená holka s falešnými vizemi, co přišla o babičku. Na jejích motivech nezáleželo. Přesvědčila mě beznadějí v jejím hlase, zranitelností ve stále dětské tváři.

Tolik mi připomínala mě samotnou, terč posměchu všech okolo, zoufalá prokázat své schopnosti bez možnosti to udělat. Člověka to užíralo zevnitř, dokud o sobě taky nezačal pochybovat. Člověka to užíralo zevnitř, dokud nepřijal názory ostatních za vlastní. Dokud se nevzdal. Pokud existovala šance Savannah toho osudu ušetřit a jí i všem okolo dokázat, že nebyla ztracený případ, nemohla jsem ji promeškat. Ne, když bych pro podobnou příležitost sama upsala duši.

Tentokrát jsem zvedla telefon já.

„Ano?“ Strohý hlas na druhé straně linky poněkud zmrazil moje odhodlání.

„Tady Sinclairová.“

„Co je to tentokrát?“ Rovnou k věci, milá jako vždy, to byla celá Raina.

„Do kanceláře před chvílí dorazila Savannah... Ehm, ta nová vědma. Je rozrušená, protože viděla...“

„O vizi slečny Hattenbargerové mě již informovali, děkuji,“ zarazila mě šéfová tvrdě. „Tento měsíc je to čtvrtá taková. Všechny se ukázaly jako nepravdivé.“

„To nutně neznamená...“

„Jsem si vědoma rizika, Sinclairová,“ přerušila mě znovu. „Ale teď nemohu nikoho postrádat. Jak jste si možná všimla, město je vzhůru nohama. Nějaký vlkodlak před chvílí zmasakroval polovinu undergroundového klubu, než se ho lovcům podařilo zrušit.“ Ten výraz mě přiměl k úšklebku. Byl to jen vznešený název pro popravu. „Všechny potřebuji tady. Jakmile bude někdo k dispozici, prověříme to.“

To už by mohlo být pozdě. „Ale...“

„Přestaňte plýtvat mým časem. Obě víme, že je to jen další nesmysl.“ V jejím hlase nezaznívala ani špetka nejistoty či znepokojení.

„Vlastně to nevíme,“ oponovala jsem. Savannah na mě celou dobu upírala oči, veliké a plné naděje. Nemohla jsem ji zklamat. „Tentokrát by mohla mít pravdu.“

Raina zavrčela. „Jestli tomu skutečně věříte, běžte se přesvědčit sama. Máte moje svolení.“

Telefon ohluchl. Žaludek mi udělal kotrmelec.

Zavěsila jsem a než jsem si to mohla rozmyslet, obrátila jsem se k Savannah a odhodlaně prohlásila: „Raina souhlasila, že je tvoji vizi potřeba prošetřit. Postarám se o to.“

To byla první z mnoha chyb, kterých jsem se ten večer dopustila.

PŘÍLIŠ VELKÉ SOUSTO

Každý můj krok nás ohrožoval. Snažila jsem se našlapovat zlehka a přenášet váhu na špičky, přesto se klapot mých podpatků nesl tichou nocí a upozorňoval na naši přítomnost všechny v okruhu sta metrů. Lauren skřípala zuby a házela po mně zlými pohledy, jako kdybych to snad dělala schválně.

Uznávám, lodičky se do terénu moc nehodily. Kdybych věděla, že budu muset vyrazit do ulic zachraňovat svět, obula bych si něco praktičtějšího. Jenže od posledního incidentu před pěti týdny jsem se nevzdálila od pracovního stolu dál než na záchod. Kdo měl tušit, že zrovna dnes zbude na mě s Lauren, abychom odvrátily blížící se pohromu (která taky vůbec nemusela nastat)?

Část mě si přála, aby se Savannah mýlila. Jistě, pokud se její vize ukáže být snůškou nesmyslů a my se táhly na druhý konec města zbytečně, nebudu jen za packala, ale taky za idiota. Pokud ovšem měla pravdu a magický svět stál na pokraji odhalení... No, já ani moje partačka jsme nebyly nejpovolanejší osoby, abychom tu hrozbu zažehnaly.

Lauren ten názor sdílela. „Nechápu, co tady děláme.“ Pokoušela se tvářit strašně nad věcí, ale při sebemenším závanu větru sebou polekaně škubla.

Plně jsem s ní soucítila. Nacházely jsme se v hlubinách průmyslové čtvrti, obklopené temnými budovami, a kromě pár toulavých psů nebylo nikde ani živáčka. Na takovém místě jste se nechtěli potloukat ani ve dne, natož v pět ráno. Magická hodina, kdy se magie (a s ní i všechna nadpřirozená stvoření) nacházela na vrcholu moci, sice skončila už před

hodinou, ale na klidu mi to nijak nepřidávalo. Moje schopnosti by totiž sotva stačily, abych případnému útočníkovi způsobila záděru na prstu.

Moje partačka sice ovládala magii o trochu líp, ale kouzlení u ní vyvolávalo nekontrolovatelné nutkání zvracet. Nehodlala jsem svůj život vsadit na její schopnost udržet v sobě dostatečně dlouho obsah žaludku. V ruce jsem křečovitě svírala starožitný přívěsek se zeleným opálem, který mi na dlouhém stříbrném řetízku visel kolem krku. Dostala jsem ho k osmnáctým narozeninám od Dereka, mého magického mistra, a byl očarován. Pokud se ocitnu v nebezpečí, náhrdelník mě na to upozorní. Teoreticky. Ještě jsem ho neviděla v akci.

„Nemusela jsi se mnou chodit,“ odvětila jsem Lauren suše. Nežádala jsem ji o pomoc ani doprovod. Z vlastní iniciativy vyzpovídala Savannah a potom si zahrála na šoféra. Dokonce se se mnou podělila i o lektvar, který nám na pár hodin propůjčil noční vidění, abych se kolem nepotácěla poloslepá. Ani jednou se mě nepokusila zastavit. O to víc si ale stěžovala a kreslila čerty na zeď. Lezlo mi to na nervy.

„Samozřejmě že musela,“ odfrkla. „Kdybych tě nechala jít samotnou, nejspíš bys tu katastrofu zapříčinila ty.“

Ráda bych řekla, že přeháněla. „Díky za pomoc.“

„Nemáš zač, a to myslím doslova. Až se to zvrhne, nepůjdu s tebou ke dnu. Všem řeknu, že to byl tvůj nápad a já se přidala jen, abych se pokusila kontrolovat škody.“

Jinými slovy, hodí mě přes palubu. Žádná novinka. „Posluž si.“

Dávno jsem se přestala děsit Rainina hněvu. Mohla se vztekat a vyhrožovat, dokud nezešediví, ale bylo to jen to – výhrůžky. Jako moje šéfová mi ze života pořád dokázala dělat peklo, jenže díky otci, který nadě mnou držel ochrannou ruku, mi opravdu vážné potrestání nehrozilo. Lauren tu jistotu neměla. Pokud znovu přešlápne, mohla by přijít o místo. Doma na ni čekaly dvě dospívající děti, které potřebovaly nakrmit, ošatit a poslat do školy. Chápala jsem, proč nechtěla riskovat.

Po několika špatných odbočkách jsme dorazily na místo. Z úst mi unikl zoufalý povzdech. Čekalo na nás obrovské zchátralé skladiště jako vystřižené z hororu.

Lauren mě probodla podrážděným pohledem. „Potrvá věčnost to celé projít. Taková ztráta času.“

Jako kdybychom měly na práci něco lepšího. „Třeba má Savannah pravdu.“

„Jestli ano, co s tím my dvě asi uděláme?“

Dobrá otázka. Byly jsme to neschopné duo, které plnilo nejpodřadnější úkoly. Vyháněly jsme skřítky z podkroví, domlouvaly neposlušným vilám, sbíraly zapomenuté zbraně. K podobně důležitému úkolu jsme si nikdy ani nepřičichly.

„Podle Savannah se jen musíme zbavit pár těl. To zvládneme levou zadní.“ Za jiné situace bych tak optimistická nebyla, ale jednalo se o vybité doupě upírů a ti se po finálním skonu zpravidla rozpadali na prach, takže se v podstatě uklízeli sami. Problém představovali pouze oběti a čerstvě přeměnění jedinci a těch tam snad nebylo tolik.

Lauren se hořce ušklíbla. „Když jsi něco podobného tvrdila naposledy, obě jsme skončily na ošetřovně...“

„Měly jsme jen pár škrábanců.“

„...a celý blok musel být týden v karanténě, než zmizel ten toxický oblak, co jsi vytvořila.“

„To byla nehoda.“

„S tebou je to vždycky nehoda. Je jen otázkou času, kdy si to někdo ošklivě odskáče, a potom už ti ani papínek nepomůže.“ S tím zamířila ke vchodu do skladiště.

Hodnou chvíli jsem jí oněměle zírala na záda. Když jsem se z té mentální facky vzpamatovala, dohnala jsem ji a pomohla jí odsunout těžké kovové dveře. Přivítal nás pach smrti a hromada mrtvol.

„Měla pravdu,“ hlesla jsem, šokovaná pohledem, který se mi naskytl. Bledých těl s hrdly dokořán bylo aspoň tucet, povalovaly se kolem jako hadrové panenky. Odvrátila jsem hlavu. V puse mě páčila žluč. Polkla jsem ji a potlačila hrozící nevolnost. Lauren tak úspěšná nebyla. Prudce se ohnula v pase a vyhodila mi svoji pozdní večeri na lodičky. Nos mi naplnil kyselý zápach zvratků. Žaludek mi v břiše dělal divoké přemety, až mě z toho píchalo na hrudi.

„Panebože,“ vydechla, když se napřímila. S omluvou, že mi zničila oblíbený pár bot, se neobtěžovala. Očima bezradně těkala po masakru před námi. Rychle z kapsy bundy vydolovala mobil a přiložila si ho k uchu. „Raina je nedostupná.“

Zkusila několik dalších čísel. „Nikdo to nebere.“ Nejspíš měli pořád plné ruce práce s tím vlkodlačím malérem. „Co budeme dělat?“ Tvář jí zaplavila beznadějí a do hlasu se jí vkrádala panika. Musela jsem se chopit otěží, než se sesype a z pomocníka se stane přítěž.

„Dáme se do práce,“ řekla jsem prostě, pevně. Nevěděla jsem, jak takový masakr zahladit o nic líp než ona, ale nemusely jsme situaci vyřešit. Stačilo začít uklízet a vytrvat, dokud nedorazí někdo kvalifikovanější, kdo se postará o zbytek.

Odhodlaná neztrácet drahocenný čas jsem z kabelky vydolovala lahvičku s jedovatě zeleným lektvarem. Patřil mezi základní vybavení pracovníků METLY a při úklidu biologického materiálu byl nenahraditelný. Ignorovala jsem nepříjemný pocit v hrudi a přistoupila k prvnímu tělu. Stačilo pár kapek a rozložilo se na molekuly. Usmála jsem se. Možná nakonec nebudu úplně ztracený případ.

Můj úspěch povzbudil Lauren k činnosti. Vytáhla vlastní lektvar a vykročila k dalšímu tělu, uklouzla však na kaluži neidentifikovatelných tělesných tekutin. Zamávala rukama ve snaze získat zpět ztracený balanc. Lahvička jí vyklouzla z prstů a roztránila se o podlahu. Čas, který jsme tu musely strávit, se právě zdvojnásobil.

Lauren to netrápilo. Soustředila se na to, jak si tu odpornou břečku co nejrychleji oklepat z polobotek, obličej úplně zelený. Couvla jsem pro případ, že by ji znovu ovládla nevolnost.

Cosí mě chytlo za pravou nohu. Vyjekla jsem a uskočila, jen abych zakopla o starou lepenkovou krabici. Tvrdě jsem dopadla na zadek. Kolem kotníku mi zůstala sevřená něčí ruka.

Ježíši. Žaludek se mi div neobrátil naruby. Srdce mi tlouklo jako splašené, snažilo se mi probít ven z hrudi.

„Mackenzie!“ Lauren popadla končetinu, která mi nepatřila, a odhodila ji stranou. Pomohla mi na nohy. Zaujaly jsme postoj, který jsme považovaly za obranný, a spěšně se rozhlédly kolem. Nebezpečí se vždycky lépe čelilo ve stoje a ve dvou. I když to prakticky žádné nebezpečí nebylo. Útočník mlel z posledního.

Patřil mezi mladé upíry. Ležel opřený o prázdnou bednu kousek od nás, sotva schopný se pohnout. Tvář měl napůl shnilou a místo pravého oka mokvajíc díru. Pomalu k nám vztáhl zbývající ruku. Mokře zasípal, pokoušel se něco říct. Hluboká rána, která se mu táhla přes celý trup, mu znemožňovala formovat slova. Zranění vypadalo hrozivě, ale pro jeho živočišný druh nebylo smrtelné. Aspoň ne okamžitě. Z pohledu na jeho žalostný stav mě bodalo u srdce.

Trvalo mi příliš dlouho, než jsem si uvědomila, že za bolest nemohl soucit s nemrtvým netvorem. Obvykle temně zelený přívěsek zavěšený

kolem mého krku žhnul jasnou smaragdovou září a páčil mě na prsou jako horký kámen.

Pochybovala jsem, že ten polorozpadlý chudák byl nebezpečím, na které mě náhrdelník upozorňoval. „Lauren...“

Příliš pozdě. Ze stínů po její levici se vynořila upírka. Ohnivě rudé vlasy jasně vystupovaly proti její alabastrové pokožce, splývaly s cákanci krve, které ji pokrývaly. Nesla známky tvrdého boje. Nebylo to ovšem nic, s čím by si její schopnost regenerace nedokázala poradit, pokud se pořádně nakrmí.

„Neboj se, miláčku,“ konejšila svého druha na zemi. Měla podobně silný skotský přízvuk jako můj otec. „Dám tě zase dohromady.“

Její temné, hladové oči se obrátily na nás. Odhalila tesáky v potěšeném úsměvu.

A do pytle.

Lauren vedle mě strnula – ne hrůzou, ale soustředěním. Vzduch se zachvěl. Volala k sobě magii, sbírala ji, aby mohla provést kouzlo. Jelikož na jeho úspěšnosti dost možná závisely naše životy, chtěla jsem jí poskytnout tolik času na zaklínání, kolik jen šlo.

Přesunula jsem se a Lauren napůl zastínila vlastním tělem, abych přitáhla upírčinu pozornost k sobě. „Nepřibližuj se,“ varovala jsem ji. Snažila jsem se zachovat si kamennou tvář, přestože mi strach přeměnil útroby na nepoužitelnou kaši. Slabost příšery dráždila jako krev žraloka, zvyšovala jim apetit.

Upírka se mému chabému pokusu o hrdinství zasmála a udělala provokativní krok naším směrem. „Nebo co? Nemůžeš mi ublížit, človíčku.“ Poslední slovo vyprskla jako tu nejhorší urážku.

Hrdě jsem se napřímila. „Nejsem člověk.“

Zaujatě naklonila hlavu a zhluboka se nadechla nosem. Oči se jí zaleskly. „Čarodějky? Ještě lepší! Robertovi se vaše síla bude hodit.“

Lauren za mými zády zoufale zaúpěla.

Upírka si mlsně olízla rty. „Mně ostatně...“ Do obličeje ji zasáhla tlaková vlna, kterou na ni vyslala Lauren, a rozcuchala jí vlasy. Jinak to s ní ani nehnulo.

„Mrcho,“ zasyčela.

Najednou byla u nás a prudce mě odstrčila stranou. Můj krátký let zastavil betonový sloup. Dopadla jsem do hromady papírových krabic. Hlava mi třeštila, po tváři mi stékala krev. Neměla jsem čas se zraněním

zabývat, ani znovu popadnout dech. Upírka čapla Lauren pod krkem, přidusila ji, aby jí zabránila v dalším kouzlení.

„Ne!“ Můj chabý protest byl stejně zbytečný jako Laureniny pokusy vzdorovat.

„Pij,“ přikázala upírka a nastavila hrdlo mojí kolegyně před zohavený obličej svého druha. Hladově se na něj vrhl. Odvrátila jsem pohled. Křiku ani zvukům krmení jsem ale uniknout nedovedla.

Lauren utichla, mlaskání pokračovalo. Hněv, žal a nevolnost, jež jsem nad jejím osudem pociťovala, mi dodaly novou sílu a odhodlání. Na okamžik jsem vytěsnila všechno ostatní a natáhla se do svého nitra, kde se skrývala moje moc. Snažila jsem se ji uchopit a zformovat, použít. Nereagovala. Nevzdávala jsem se. Potřebovala jsem ji. Musela mi odpovědět.

Začala jsem pěsti i zuby, všechny svaly těla se mi námahou a soustředěním napnuly, na čele mi vyrazil pot. Jen jedno kouzlo. Jedno maličké kouzlo. Moje magie se pod nátlakem neklidně převalila, ale neprobudila se. Ať jsem se snažila sebevíc, nedosáhla jsem na ni. Byla zamčená hluboko uvnitř mě a já nevlastnila klíč. Nemohla jsem ji osvobodit.

Neměla jsem čas to dál zkoušet. Změnila jsem plán.

Strhla jsem si z krku náhrdelník, který se mi pokoušel propálit díru do hrudníku a jenom mě tak rozptyloval, a sebrala ze země lahvičku s lektvarem, co jsem při nárazu upustila. Sklo popraskalo, ale obsah zůstal netknutý. Výborně. Skopla jsem lodičky a vydrápala se zpět na nohy. Moje parťáčka, upjatá, pletením posedlá Lauren, se už nikdy nevrátí k rodině, která na ni čekala. Její smrt se nedala odčinit, ale mohla jsem ji pomstít. I kdyby to mělo být to poslední, co v životě udělám.

Můj pohyb upoutal upírčinu pozornost. Tázavě nadzvedla obočí. Odhodlaně jsem se napřímila, probodávala ji nenávistným pohledem. Kolena se mi třásla a žaludek jsem měla až v krku, přesto jsem zůstala naprosto nehybná, vyzývala ji, aby udělala první krok.

Zabralo to. Ohrnula rty a odhalila tesáky. Vyrázila do útoku. Připravila jsem se.

Oslnilo nás jasné světlo. Upírka se zarazila, příliš daleko, než abych si troufla něco podniknout. Měla jsem jedinou šanci. Nemohla jsem minout.

Skladištěm se rozlehl hrubý hlas. „Hej!“ Od vchodu se na nás mocně mračil obézní hlídač. S nesmlouvavým výrazem se vydal k nám, baterku

namířenou na naše obličeje. Na někoho tak mohutné tělesné konstrukce krácel nečekaně svižně. „Tady nemáte co pohledávat!“

Zamrzl, když si všiml děsivého výjevu kolem. „Co to proboha...“

Upírka zaútočila, pohybujíc se příliš rychle, než aby dokázal zareagovat. Zakousla se mu do hrdla. Nevypadalo to čistě a úhledně, zvráceně svůdně jako ve filmech. Bylo to děsivé a krutě živočišné, jako když se krmilo vyhladovělé divoké zvíře.

Musela jsem to zarazit, než toho muže vysaje do sucha.

Rozběhla jsem se. „Hej, pizizubko!“ Celá jsem se třásla a rozum mi radil, abych si přestala hrát na hrdinku, co nejdřív ho popadla do hrsti a pelášila pryč, dokud jsem ještě mohla. Jenže jsem měla na svědomí už Lauren, nemohla jsem nechat zemřít dalšího nevinného člověka. Moje přežití by ztratilo smysl, pokud bych se na sebe už nikdy nedokázala podívat do zrcadla.

Když ke mně upírka zvedla hlavu, nacházela jsem se ani ne metr a půl od ní. Ústa měla karmínově rudá a oči jí plály vztekem.

„Řekni sýr,“ vyzvala jsem ji a chrstla na ni zbylý obsah lahvičky. Zelená tekutina jí se zasyčením dopadla na obličej a dekolt. Začala jí rozežírat kůži. Upírka zaječela a propustila hlídače ze sevření, zaměstnaná snahou zabránit rozkladu své krásné tvářičky.

„Amando!“ To zoufalé, přidušené zvolání znělo stále moc slabě, vysíleně, než abych si s upírem za zády dělala starosti.

Pomohla jsem zděšenému hlídači zpátky na nohy.

„Kousla mě!“ Ruku si tiskl ke krku. Mezi prsty mu protékalo příliš krve. „Ta bláznivá děvka mě kousla!“

„Budete v pořádku,“ uklidňovala jsem ho. „Můžete chodit?“ Musela jsem ho odsud dostat dřív, než přijde k újmě na zdraví, která nepůjde zvrátit. Nebo než spatří něco dalšího, co nikdy vidět neměl.

Jako na povel se ohlédl po své útočnici. Upírka vřískala, potácela se kolem, dokud jí to zhoršující se stav těla dovoloval. Když s tlumeným duněním dopadla na zem poblíž svého milence, její obličej a většina trupu už byly pouhou vzpomínkou.

„Amando!“ Upír ke své milované natáhl ruku, neschopný sebrat dost síly, aby překonal vzdálenost mezi nimi a dotkl se jí. Ani Laurenina krev ho nedokázala dostat zpátky do formy. „Amando, ne!“

Hlídač zhrozeně zalapal po dechu. Upírka nám dál mizela před očima. Její maso bublalo a šumělo, odlupovalo se z kostí a rozpadalo se. Její

orgány a kosti se rozkládaly. Nakonec z ní nezbyl ani mastný flek. Celé to netrvalo déle než půl minuty. Páni. Tušila jsem, že lektvar určený ke zbavování se mrtvé tkáně upírovi ublíží, ale že až tak moc by mě ani ve snu nenapadlo. Nevěděla jsem, jestli se nad svým dílem radovat, hrozit, nebo si trhat vlasy, že jsem to nezkusila dřív.

Hlídač to vyřešil za mě. „Co... Jak... To...“ blekotal, oči vytřeštěné na místo, kde se před okamžikem nacházelo upírčino zdeformované tělo. Nakonec otevřel pusou a začal rvát.

Měl na to právo. Zrovna se stal svědkem něčeho tak nereálného, že to jeho mozek odmítal vstřebat. Já si nemohla dovolit ani pár vteřin, abych truchlila nad ztrátou dlouholeté parťáčky, jejíž tělo leželo kousek ode mě. Musela jsem dokončit úkol, na jehož splnění podle Savannah závisel osud celého nadpřirozeného světa. Prvním krokem plánu bylo utiшит ten uší drásající jekot, než přivábí další zvědavce. Možnosti, jak hlídače neprodleně umlčet, se naneštěstí zdály značně omezené, takže jsem improvizovala. Zamumlala jsem omluvu a přetáhla ho po hlavě víkem jedné ze starých dřevěných beden.

POSLEDNÍ KAPKA

Chladným ránem se neslo praskání plamenů. Štiplavý kouř prosycoval vzduch a v temných mračnech stoupal k rozjasňujícímu se nebi. Místo činu osvětlené blikajícími majáky se hemžilo muži v uniformách. Jedni se snažili krotit oheň, druzí dotíravé televizní štáby.

Stála jsem ukrytá ve stínech starého vodojemu vzdáleného asi čtyři sta metrů a s rukama omotanýma kolem těla sledovala největší selhání mého života. Nedokázala jsem předpovědi Savannah zabránit. Ba naopak, ještě jsem situaci zhoršila. Když jsem hlídače praštila a on se mi v bezvědomí sesunul k nohám, udělala jsem z něj prioritu, protože jsem nechtěla mít na svědomí další život. Zatímco jsem jeho bezvládné tělo tahala do bezpečí, což nebylo nijak jednoduché, jelikož byl třikrát tak velký jako já, zadělala jsem si na pořádný malér. Přeživší upír se zotavoval s každou uplynulou minutou, kdy jsem jeho přítomnost ignorovala. Nakonec zesílil natolik, aby se mohl pohybovat a vydal se za svobodu. Nebo se o to alespoň pokusil. Na půl cesty ven ho zastihlo slunce, které neznalo slitování. Upír vzplál jako pochodeň a vzal s sebou celé skladiště.

Tak jsem skončila tady – bez bot, kabátu, svědka (bezvědomého hlídače jsem musela nechat na místě, aby se o něj postarali záchranáři) a naděje, sama proti celému světu, který se po této katastrofě rychle obrátí proti mně.

Na rameni se mi objevila něčí ruka. „Mac.“

Zbytkový adrenalin v mém těle mě znovu nakopl. Bleskově jsem se k osobě za mými zády obrátila, připravená... Ani nevím co. Poprosit ji, aby moje utrpení ukončila rychle?

Muž, který stál přede mnou, mi nepřišel ublížit. Bylo mu něco přes třicet, a přestože neměřil ani metr sedmdesát pět, sahala jsem mu sotva po nos. Díky italským genům měl snědou pokožku, široký nos a hluboce posazené oříškové oči. Tmavé krátce zastřižené vlasy mu u mírně odstávajících uší začínaly šedivět. Nebyl to krasavec z přehlídkových mol, ale když se usmál, d'olíčky v jeho tvářích by rozehřály i to nejledovější srdce.

„Panebože, Jone.“ Musela jsem být hodně mimo, že jsem nepoznala specifický způsob, jakým díky britskému přízvuku moje jméno vyslovoval. „Vyděsil jsi mě.“

Mohlo mě napadnout, že se tady ukáže. K průšvihům podobného kalibru posílali jen ty nejlepší a Jon byl jedničkou našeho oddělení. Já tu neměla co pohledávat.

Souhlasil se mnou. „Co tady děláš? Jak...“ Pohledem přeskočil k požáru před námi, pak k mému začouzenému obličejí. Tváří se mu prohnalo pochopení. „Jsi v pořádku?“

Přikývla jsem. Kromě výčitek, zoufalství a pocitu selhání jsem necítla vůbec nic. Bolest dávno otupěla. Nezbyvalo pro ni místo. „Nic mi není.“

Navzdory mému ujištění ke mně přistoupil a vzal mě za bradu, přiměl mě zvednout hlavu do lepší pozice, aby si mohl prohlédnout ránu na mém čele. Nebyla hluboká, přesto se zamračil. „Jsi úplně ledová.“ Rukama mi několikrát přešel po holých pažích v marné snaze zahřát mě. Nakonec si sundal bundu a přehodil mi ji kolem ramen. „Lepší?“

Vůbec. „Mnohem. Díky.“

V dálce se rozezněla sanitka a vrátila nás do reality, kde moje pohodlí nepředstavovalo náš nejnaléhavější problém. „Měl bys jít, musíš...“

Zavrtěl hlavou. „Nepřišel jsem sám. Raina má situaci pod kontrolou.“

Krucipísek. Jestli dorazila i šéfová, rovnou jsem si mohla sbalit věci a přestěhovat se do zaprášeného archivu ve sklepě, kde budu až do důchodu přehazovat papíry.

Přikývla jsem, přestože se mi nedařilo zahnat tíživý pocit, že se mnou ztrácel čas.

„Co se tady do pekla stalo?“

Zhluboka jsem se nadechla, abych si dodala odvahy. Nechtěla jsem na ty děsivé události ani myslet, natož o nich mluvit. Všechno to bylo tak čerstvé a živé. Bála jsem se, že pokud se do těch vzpomínek ponořím, celou mě spolknou a už nikdy nepustí. „V kanceláři jsme zbyly jen já s Lauren,

když se tam přihnala ta nová vědma a vyváděla kvůli vizi. Raina byla přesvědčená, že je to další falešný poplach, ale rozhodly jsme se to pro jistotu prověřit. Když jsme dorazily na místo...“ Oči mě pálily a v hrdle mě škrábalo. „V tom skladišti zůstalo tolik těl. Chtěly jsme se o ně postarat, jenže nás překvapila přeživší upírka. Snažily jsme se bojovat, ale...“ Selhal mi hlas.

Jon mi stiskl rameno. „Kde je Lauren?“

To jméno se mi zarylo do hrudi jako ostří, zasáhlo mě přímo do srdce. Do očí mi vyhrkly slzy.

„Mac.“

„Šla sem kvůli mně,“ škytla jsem. „Aby ohlídala, že neudělám další průšvih. A ta upírka ji... A teď je...“ Nedokázala jsem to vyslovit.

„Není to tvoje vina.“

Jeho tvář byla skrz závoj slz rozmazaná, nemohla jsem přečíst jeho výraz. Objal mě, pevně a konejšivě. To gesto bylo nečekaně intimní, osvobodilo všechny emoce, které jsem do té doby potlačovala. Rozbrečela jsem se. Držel mě a něco mi italsky mumlal do ucha, dokud jsem se neuklidnila. Když jsem se od něj odtáhla, setřel mi z tváří poslední slzy.

„Není to tvoje vina,“ zopakoval. Pořád jsem mu nevěřila. Poznal to. „Myslím...“ Jeho pozornost upoutalo něco za mnou. Zamračil se.

„Mackenzie.“

S tichým zaúpěním jsem se vymanila z Jonova náručí a ohlédla se. Zrovna když jsem si začínala myslet, že jsem svoji denní dávku smůly vyčerpala, se musel objevit on. Derek Williams, můj magický mistr. Býval mým rytířem na bílém koni. Teď bych upřednostnila, kdyby se otočil a vrátil se, odkud přišel. Jenže on zkracoval vzdálenost mezi námi, dokud jsme nestanuli tváří v tvář. Tyčil se vysoko nade mnou, metr devadesát tvrdých svalů. Špinavě blond vlasy měl pečlivě uhlazené dozadu, výraz tvrdý, hranatou čelist zaťatou. Čokoládově hnědé oči mu žhnuly podrážděním.

Přelila se přese mě vlna magie, jak na nás Derek seslal halící kouzlo, aby naši přítomnost skryl před očima i ušima normálů, lidí bez znalosti nadpřirozeného světa.

„Williamsi,“ pozdravil ho Jon suše, když tam Derek několik nekonečných vteřin jen stál a propaloval mě pohledem. Vypadali stejně staří, ale skutečnost nemohla být dál od pravdy. „Co ty tady děláš?“ Ta otázka zněla nevrle, téměř nepřátelsky. Vytrhla Dereka z transu.

Obrátil se na o kus menšího muže s neskrývaným odporem. „Lepší otázkou je, co tady děláš *ty*, Marchetti. Neměl bys náhodou uklízet ten svinčík? Však víš, dokud se to ještě dá.“

Jon vzpurně vystrčil bradu, ale jinak se nehnul. Přestože bych nevráživost mezi nimi ráda připsala za vinu mužskému egu a potřebě být za všech okolností dominantnější kohout na smetišti, z velké části jsem ji způsobila já. Do Dereka jsem byla dlouhé roky beznadějně zamilovaná a Jon... No, Derek věřil, že jsem se s Jonem na truc vyspala, abych na něj zapomněla. Neobtěžovala jsem se vyvést ho z omylu.

Když se mi loni na Silvestra konečně podařilo prolomit Derekovy obrany, věřila jsem, že se naše společná noc stane odrazovým můstkem pro něco krásného a trvalého. Podle něj to ale byla chyba, ke které nemělo nikdy dojít. Odmítl mě i vše, co jsem mu nabízela, a odjel z města. Blábolil něco o tom, že nám oběma čas a odstup prospěje. Víc jak měsíc jsem o něm neslyšela. Během té doby jsem si prošla klasickým uslzeným obdobím, kdy jsem se nově vzniklou díru v srdci snažila zaplnit zákusky, kterými mě zásobovala moje nejlepší kamarádka Summer, shodou okolností majitelka jedné z nejvyhlášenějších cukráren ve Washingtonu. Když jsem zjistila, že v přemíře cukru se mi žal utopit nepovede, maximálně mi z něj nakyne pozadí, sebrala jsem zbytky důstojnosti a rozhodla se Dereka hodit za hlavu.

Vedla jsem si dobře, jenže pak přišel Valentýn a já se znovu sesypala na hromádku. Doslova. Jon mě našel ubrečenou na lavičce před naší kanceláří. Upřímně mě překvapilo, když se ke mně posadil. Převeleli ho k nám z Anglie skoro před rokem, ale od všech v kanceláři si držel odstup. Té noci jsem mluvila hlavně já, jeho společnost mě však utěšila víc, než kdy mohla jeho slova. Když jsem se konečně vypovídala, nabídl mi doprovod domů. Já ho na oplátku pozvala k sobě na skleničku. Nakonec jsme vypili celou láhev a vrhli se na sebe. Přesunuli jsme se do ložnice a usnuli dřív, než jsme stihli pokročit někam dál.

Realita nás ráno uhodila do obličeje, když se objevil Derek. Z cizího, polonahého chlapa v mojí posteli neskákal nadšením. Po krátké hádce se mi ho podařilo vyhodit a Jon ho rychle následoval. Jestli mezi námi té noci začalo něco klíčit, Derek to úspěšně zadupal do země. Ano, v kanceláři jsme se bavili o něco víc a dvakrát jsme po práci zašli na večeři, ale ani jeden z nás se nepokusil o další krok. Sotva jsme se dali nazvat přáteli. Derekova averze vůči němu přesto rostla.

Nechtěla jsem, aby vyústila v násilí jakéhokoli druhu, takže jsem se postavila na jeho stranu, abych ho uklidnila. „Zavolala jsem Derekovi, aby pro mě přijel.“

Okamžitě se mojí lži chytil a obrátil ji proti Jonovi. „Jak vidíš, není tě tady zapotřebí.“

Jon zaťal zuby. Kdyby věděl, jak starý a mocný Derek ve skutečnosti byl, tolik by si nevyskakoval. „Mac potřebuje...“

„Co potřebuje, není tvoje starost,“ utnul ho Derek rázně. „Pokud jsi zapomněl, máš závazky k celé magické komunitě a *ta* teď potřebuje, abys šel dělat svoji práci. O Mackenzie se postarám.“

Ani jeho melodický přízvuk nedokázal zjemnit kyselost v Jonově hlase. „Na základě předchozích zkušeností o tom mám jisté pochyby.“

Do tváří se mi hnala krev. Ať se mezi mnou a Derekem stalo cokoli, bylo to jen mezi námi. Jon neměl nejmenší právo o tom začínat.

Vzduch se zachvěl magií.

„Jdi,“ požádala jsem Jona, než jeden z nich udělal nějakou hloupost. „Raina už se po tobě určitě shání.“

„Slyšel jsi dámu, Marchetti. Šup šup. Práce volá.“

Shodila jsem si z ramen Jonovu bundu a vrátila mu ji. „Prosím,“ naléhala jsem. „Jsem v pořádku.“ Nebo spíš budu. Snad. Někdy.

Nevěřil mi, poznala jsem to na něm. Ale nehádal se, už se kvůli mně zdržel dost dlouho. I s celým týmem uklízečů po boku a Rainou za zadnicí mu dá spoustu práce eliminovat (nebo alespoň co nejvíce zmírnit) mnou napáchané škody.

„Běž domů a odpočiň si,“ přikázal. „Zavolám, až... se věci uklidní.“

Přikývla jsem a sledovala ho, dokud se mi neztratil z dohledu. Moje pozornost se přesunula k doutnajícím troskám, jež bývaly skladištěm. Zase jsem to parádně zpackala a tentokrát za moji neschopnost někdo zaplatil životem. To jsem nikdy nemohla napravit.

„Posloucháš mě vůbec, Mayday?“

Ta pitomá přezdívka byla jako facka do tváře. Neměla jsem sílu se proti ní ohradit. „Proč jsi tady, Dereku?“

„Volala jsi.“

„Nevolala.“

„Měla jsi – ideálně předtím, než ses na vlastní pěst vydala lovit upíry.“ Rychle si mě přeměřil a jeho nepřístupný výraz trochu povolil. „Vypadáš hrozně.“

„Díky.“

„Musíš být zmrzlá.“

„Co kdyby ses přestal tvářit, že se o mě zajímáš, a šel radši...“

Jako by mě neslyšel. „Co se stalo s tvým kabátem? A botami?“

Boty jsem odhodila z praktických důvodů, kabát jsem si svlékla a přikryla s ním tělo Lauren. Kůži měla bílou a hrdlo na cáry. Její prázdné oči mě sledovaly, vyčítaly mi, že jsem ji nezachránila. Nedokázala jsem se přimět k tomu je zavřít, tak jsem se jejího vyčítavého pohledu zbavila jiným způsobem. „Zůstaly uvnitř.“

Jeho postoj se změnil, tvrdé rysy roztály. Přistoupil blíž, příliš blízko. Oči se mu zaleskly, nořily se do těch mých s intimitou, jaká mezi námi panovala jen na kratičký okamžik té proklaté noci. Poskočilo mi srdce. Nesnášela jsem se za to. Nesnášela jsem, že mě pořád tolik ovlivňoval, přestože mi tak ublížil.

Prsty mi zlehka zmapoval obnažená ramena, jeho dotek mě na studené pokožce pátil. Tělo mi zaplavila magie, hřejivá a známá. Tupá, pulzující bolest v mém spánku i naraženém boku zmizela, stejně jako ten těžký, dusivý pocit z mojí hrudi, pozůstatek přílišné inhalace kouře. Zase jsem se mohla pořádně nadechnout. Zašimrala mě chodidla a ocitla se v teple nových bot. Ty následoval hřejivý kabát. Chlad, který jsem pocítila, když mě Derek pustil, ale zahnat nedokázal.

„Mnohem lepší.“

Shlédla jsem na svůj nový oděv, dlouhý tvídový kabát s vlněnou podšívkou doplněný o pár kožených kozaček s rovnou podrážkou. Ty dva kousky se k sobě absolutně nehodily a opticky mi upíraly několik z toho mála centimetrů, se kterými jsem musela pracovat. Jedna věc mě štvala mnohem víc. „Víš, že nemám ráda, když to děláš.“

Otec mi kdysi vysvětlil, že navzdory všeobecnému přesvědčení magie fyzikální zákony nepřepisovala, ale ohýbala. Nebylo tudíž možné vytvořit něco z ničeho. To, že jsem získala nový pár bot a kabát, znamenalo, že někdo jiný někde jinde o ně kvůli mně přišel. Jako kdybych už tak neměla dost špatnou karmu.

„Nemáš zač.“ Jeho tvář se opět vyprázdnila. „A teď spust' a začni u toho, co jsi tady kruci dělala sama.“

Nebyla jsem sama. Nemínila jsem se s ním o tom bavit. „Nemusím ti nic vysvětlovat. Takže pokud mě omluvíš, půjdu dělat něco užitečného.“

Pokusila jsem se ho obejít, ale pohnul se zároveň se mnou a zatarasil mi cestu. „Co, Mackenzie?“ Nesnášela jsem, když mi tak říkal. Zněl jako můj otec. Jelikož se ti dva přátelili už skoro padesát let, nejspíš od sebe kde co pochytili. „Co bys asi tak chtěla udělat? Co bys *mohla* udělat, aby to něco změnilo?“

Nic, vůbec nic. „Přišel ses mi vysmívat?“

„Přišel jsem ti pomoci.“

„Tak proč tu pořád postáváš a necháváš všechnu práci na ostatních?“

„Ten bordel není moje starost.“ Nebyl součástí METLY, a tudíž neexistoval jediný důvod, proč by jim měl pomáhat žehlit můj průšvih. „Jsem tady kvůli tobě.“

Nechápavě jsem se zamračila.

„Ten náhrdelník, co jsem ti dal? Neupozorňuje na nebezpečí jenom tebe.“

Čelist mi poklesla tak prudce, až mi křuplo v pantu. „Ty mě hlídáš?“

„Z velice dobrého důvodu, jak jsi zrovna dokázala.“

Musela jsem se zasmát. To se mi snad jenom zdálo. „Mnohokrát děkuji, že nade mnou bdíš. V tom skladišti jsi mi byl nesmírně nápomocný.“

„Byl jsem mimo město,“ bránil se. „Vlastním Audi, ne tryskáč.“ O schopnosti otvírat portály takticky pomlčel. „Dorazil jsem, jak nejdřív to šlo.“

„Dorazil jsi pozdě!“ vybuchla jsem, jak všechna beznaděj a bolest, které jsem v sobě dusila, vytryskly na povrch. Díky Derekovu kouzlu jsem si nemusela dělat starosti, že by mě lidé pohybující se kolem doutnajícího skladiště slyšeli.

Jeho maska netečnosti se rozletěla na milion kousků, odhalila směsici provinění a bezmoci, kterou skrýval pod ní. „Já vím,“ hlesl. „Omlouvám se, že jsem tu nebyl, když jsi mě potřebovala.“

V očích mě štípaly slzy zlosti a bolesti. Nebyl tu pro mě už hezky dlouho. Neřekla jsem to nahlas, přesto poznal, že jsem si to myslela.

Povzdechl si. „Nejspíš si to zasloužím. Ublížil jsem ti.“

Zlomil mě.

„Dokážeš mi někdy odpustit?“

Pravděpodobně ne. „Snažím se.“

„Co mám udělat?“

Ta otázka mě zaskočila. Derek svoje přešlapy málokdy uznával, natož aby se je aktivně snažil napravit. Vykoupení nebyl jeho styl. Jenže teď po

mně chtěl, abych mu k němu dala příležitost, hleděl na mě s nadějí a odhodláním a já pro něj neměla žádnou odpověď. Netušila jsem, jestli existoval způsob, jak by mohl odčinit bolest, co mi způsobil. Co mi stále způsoboval tím, že zůstával nablízku, ale odmítal se mnou být způsobem, po kterém jsem toužila.

Kývla jsme směrem ke skladišti. Ruch kolem pomalu utichal. „Dokážeš to napravit?“

Zavrtěl hlavou. „Nemůžu si dovolit dostat se do hledáčku Rady.“

Nejvyšší čarodějná rada představovala ústřední vládní orgán našeho světa. Tvořila ji pětice velevážených a mocných čarodějek a čarodějů, kteří ze svého sídla ve Vatikánu dohlíželi na to, aby všichni členové naší komunity sekali latinu. Derek se svojí vysoce tajuplnou a *značně* dlouhou minulostí (nemluvě o prakticky neomezené moci) rozhodně nesplňoval jejich představy bezproblémovosti. Nevěděla jsem přesně, co všechno jeho neobvyklý stav obnášel ani co ho zapříčinilo, protože se o tom odmítal bavit, ale chápala jsem, že se příliš lišil od zbytku našich lidí, aby to Radě bylo příjemné. Kdyby se o něm dozvěděli pravdu, neváhali by ani vteřinu a vypsalí na něj odměnu. Možná mi zlomil srdce, ale to neznamenalo, že jsem jeho hlavu chtěla vidět naraženou na kůlu. Ne že by měl někdo reálnou šanci dostat ji tam.

„Roznesl bys je na kopytech.“

Ohrnul rty v napodobenině úsměvu. „Obvykle se snažím vyhýbat zbytečným krveprolitím.“

Při zmínce o krveprolití se mi křečovitě sevřel žaludek. Vzpomínky se mě pokoušely stáhnout zpátky do svého nelítostného náručí plného výčitek a nočních můr. Zalil mě studený pot. Srdce se mi snažilo probít ven z hrudi. Nemohla jsem se nadechnout.

Derek mi položil ruku na záda a chlácholil mě něžnými dotyky, zaháněl nastupující záchvat paniky. „To nic, jen dýchej. Dobře to dopadne. O důkazy se postarají tvoji kolegové, já navštívím toho chudáka v nemocnici. Nebude si nic pamatovat. Ale ten zbytek... Víš, co dělat.“

Měl pravdu, cesta z této šlamastiky byla jedno zavolání daleko. Nechtěla jsem ho znovu žádat o pomoc. Akorát jsem ho tím utvrzovala v přesvědčení, jaké tučné zklamání jsem byla.

„Mám vybitý telefon,“ pípala jsem v posledním zoufalém pokusu o oddálení nevyhnutelného. Pokud jsem následkům své neschopnosti nechtěla čelit sama, neměla jsem na výběr.

Velkoryse mi půjčil svůj. Poraženecky jsem si povzdychla a vytočila to proklaté číslo, než jsem si to mohla rozmyslet.

Vzal to po prvním zazvonění. „Ano?“

„To jsem já.“

Rázem zněl o sto procent méně nadšeně. „Mackenzie Maighread Eilionoir Sinclairová.“

Bože, jak já nesnášela, když mi tak říkal. Nejen že by tak hrozným jménem nemělo být trestáno žádné dítě, ale když ho používal celé, vždycky to znamenalo, že jsem měla potíže. „Ahoj, tati.“

„Předpokládám, že v tuto nekřesťanskou hodinu nevoláš, abys mi popřála.“

Do prkýnka, úplně jsem v tom zmatku zapomněla, že už vlastně bylo zítra, a tedy jeho narozeniny. „Všechno nejlepší?“

Otec si ztěžka povzdechl. „Tak ven s tím. Co jsi mi přichystala za dárek tentokrát, slečinko?“

AKCE A REAKCE

Když jsem den po požáru přišla do práce, nepřivítal mě ironický potlesk, kterým mě spolupracovníci častovali pokaždé, když jsem provedla nějaký průšvih. Nikdo neměl kousavé komentáře, ani mě neplácal po zádech se slovy, že jsem se zase překonala. Tentokrát všichni mlčeli. Atmosféra byla dusivá a nepříjemná, truchlivá. Přestože Lauren nepatřila mezi všeobecné oblíbence, její ztráta všechny zasáhla.

Než jsem dorazila do kanceláře, část mě pořád doufala, že to byl jen zlý sen. Že až přijdu, moje parťáčka bude sedět na svém místě živá a zdravá a s vytaženým pletením. Její stůl zel prázdnotou. Hořkost reality mi sevřela vnitřnosti, tíha výčitek mě div nesrazila na kolena. Musela jsem se opřít, abych se udržela ve vzpřímené poloze, dokud jsem se nevzpamatovala.

Sotva jsem odložila kabát, ze svojí kanceláře vykoukla Raina. „Sinclairová, na slovíčko.“

Bez zdržování jsem se za ní vydala. Zavřela za mnou dveře a mávla k volné židli před masivním psacím stolem. Když jsem zaujala přidělené místo, posadila se do křesla naproti mně a pohodlně se opřela. Podívala se na mě přes obroučky podlouhlých brýlí (určitě je nosila, jen aby si přidala na vážnosti a zostříla svoje jinak jemné a velice ženské asijské rysy) a usmála se. Tehdy jsem věděla, jak nesmírně hluboko v háji jsem se ocitla. Raina Yangová se nesmála. Nikdy. V jejím pětaticetiletém těle sídlila duše zahořklé důchodkyně.

„Mackenzie Sinclairová,“ protáhla. Obvykle moje jméno vyslovovala s opovržením nebo vztekem, případně kombinací obojího. Tentokrát ho